

8 ianuarie – 14 ianuarie

Fiul promis

Textul de memorat: „La sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui, a făcut curățarea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile preaînalte” (Evrei 1:2,3)

Imediat după ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu le-a promis „o sămânță”, sau un urmaș, un Fiu care avea să-i elibereze din mâna vrăjmașului, să recupereze moștenirea care fusese pierdută și să împlinească scopul pentru care ei fuseseră creați (Geneza 3:15). Acest Fiu avea să-i reprezinte și să-i răscumpere punându-Se în locul lor și, în cele din urmă, nimicindu-l pe șarpe.

„Când au auzit prima dată făgăduința, Adam și Eva așteptau să se împlinească în foarte scurt timp. Ei l-au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperând că el ar putea fi Eliberatorul. Dar împlinirea făgăduinței a întârziat.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 31. Mai târziu, făgăduința i-a fost confirmată lui Avraam. Dumnezeu S-a jurat că Avraam urma să aibă „un urmaș”, un Fiu în care toate națiunile de pe pământ vor fi binecuvântate (Geneza 22:16-18; Galateni 3:16). Și același lucru a făcut cu David. Dumnezeu i-a promis că va face din urmașul lui un fiu al Său și că îl va pune să fie un conducător drept peste toți împărații pământului (2 Samuel 7:12-14; Psalmii 89:27-29). Totuși, ceea ce Adam și Eva, Avraam sau David nu și-au imaginat niciodată a fost că Fiul lor Răscumpărător va fi chiar Dumnezeu!

Duminică, 9 ianuarie La sfârșitul acestor zile

Primul paragraf din cartea Evrei ne descoperă convingerea lui Pavel că trăia „la sfârșitul zilelor”. Scriptura folosește două expresii cu privire la viitor care au semnificații diferite. Profeții au folosit expresia „în zilele de pe urmă” sau „în cursul vremurilor” pentru a vorbi despre viitor, în general (Deuteronomul 4:30,31; Ieremia 23:20). Profetul Daniel a folosit o altă expresie, „vremea sfârșitului”, pentru a vorbi mai specific despre ultimele zile ale istoriei pământului (Daniel 8:17; 12:4).

1. Ce a promis Dumnezeu că va face pentru poporul Său „în zilele care vor urma”? Numeri 24:14-19; Isaia 2:2,3

Numeroși profeți din Vechiul Testament au vestit că, în „vremurile care vor urma”, Dumnezeu va ridica un Împărat care îi va nimici pe dușmanii poporului Său (Numeri 24:14-19) și va atrage neamurile spre Israel (Isaia 2:2,3). Pavel afirmă că aceste făgăduințe au fost împlinite în Isus. Isus l-a învins pe Satana și, prin vestirea Evangheliei, atrage popoarele la El (Coloseni 2:15; Ioan 12:32). Deci, în sensul acesta, „vremurile care vor urma” sau „zilele de pe urmă” au început pentru că Isus a împlinit făgăduințele lui Dumnezeu.

Părinții noștri spirituali au murit în credință. Ei au văzut și au salutat făgăduințele „de departe”, dar nu le-au primit. Pe de altă parte, noi am văzut împlinirea lor în Isus.

Să ne gândim o clipă la făgăduințele lui Dumnezeu și la Isus. Tatăl a promis că îi va învia pe copiii Lui (1 Tesaloniceni 4:15,16). Vestea minunată este că El a dat startul învierii copiilor Săi odată cu învierea lui Isus (1 Corinteni 15:20; Matei 27:51-53). De asemenea, Tatăl a făgăduit că va face toate lucrurile noi (Isaia 65:17). El a început să împlinească această promisiune prin crearea unei noi vieți spirituale în noi (2 Corinteni 5:17; Galateni 6:15). Dumnezeu a promis că Își va întemeia împărăția la sfârșit (Daniel 2:44) și a inaugurat-o atunci când ne-a eliberat de sub puterea lui Satana și L-a făcut pe Isus conducătorul nostru

(Matei 12:28-30; Luca 10:18-20). Totuși, acesta este doar începutul. Ceea ce Tatăl a început la prima venire a lui Isus va duce la bun sfârșit la cea de-a doua venire a Fiului.

Analizează toate făgăduințele pe care Dumnezeu le-a împlinit în trecut. Cum ne ajută acest lucru să ne încredem în El pentru făgăduințele care nu s-au împlinit încă?

Luni, 10 ianuarie Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul

2. Citește Evrei 1:1-4. Care este ideea principală?

În limba greacă, Evrei 1:1-4 este doar o propoziție și s-a susținut că este cea mai frumoasă propoziție din întreg Noul Testament în ce privește măiestria retorică. Afirmatia principală este că Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul Său, Isus.

Pentru evreii din primul secol d.Hr., Cuvântul lui Dumnezeu nu mai fusese auzit de multă vreme. Ultima revelație din Cuvântul scris al lui Dumnezeu venise prin prorocul Maleahi și prin lucrarea lui Ezra și a lui Neemia, cu patru secole înainte. Dar acum, Dumnezeu le vorbea din nou prin Isus.

Totuși, descoperirea lui Dumnezeu în Isus a fost superioară descoperirii pe care Dumnezeu o făcuse prin profeți, deoarece Isus este o revelație mai măreață. El este Dumnezeu Însuși, Cel care a creat cerurile și pământul și care conduce universul. Pentru Pavel, dumnezeirea lui Isus nu este niciodată pusă la îndoială. Este o certitudine, nicidecum o presupunere.

De asemenea, din perspectiva lui Pavel, Vechiul Testament este Cuvântul lui Dumnezeu. Același Dumnezeu care a vorbit în trecut continuă să vorbească și în prezent. Vechiul Testament a transmis o cunoaștere adevărată a voinței lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, semnificația Vechiului Testament a putut fi înțeleasă pe deplin doar atunci când Fiul a venit pe pământ. În mintea autorului, descoperirea Tatălui prin Fiul a oferit cheia pentru a înțelege adevărata profunzime a Vechiului Testament, la fel cum imaginea de pe cutia unui puzzle ne oferă soluția pentru a găsi locul corect al fiecărei piese. Isus a scos la lumină o parte atât de însemnată din Vechiul Testament.

Între timp, Isus a venit ca să fie Reprezentantul și Mântuitorul nostru. El avea să ia locul nostru în luptă și să biruiască șarpele. În mod similar, în cartea Evrei Isus este „Căpetenia mântuirii” noastre și „înmărgăritorul” credincioșilor (Evrei 2:10; 6:20). El luptă pentru noi și ne reprezintă. Aceasta înseamnă și că tot ce a făcut Dumnezeu pentru Isus, Reprezentantul nostru, vrea să facă și pentru noi. El, care L-a înălțat pe Isus la dreapta Sa, vrea ca și noi să stăm cu Isus pe scaunul Său de domnie (Apocalipsa 3:21). Mesajul pe care Dumnezeu ni l-a transmis prin Fiul cuprinde nu doar ce a zis Fiul, ci și ceea ce Tatăl a făcut prin Isus și pentru Isus, totul pentru binele nostru temporar și veșnic.

Gândește-te la ce înseamnă faptul că Isus, Dumnezeu, a venit pe acest pământ. De ce acest adevăr ar trebui să ne aducă multă speranță?

Mărti, 11 ianuarie El este oglindirea slavei lui Dumnezeu

3. Citește Evrei 1:2-4. Ce ne învață pasajul acesta despre Isus?

În această secțiune ne vom concentra asupra primei părți a versetului 3: „El este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.”

4. Cum ne ajută textele următoare să înțelegem ce este slava lui Dumnezeu? Exodul 24:16,17; Psalmii 4:6; Psalmii 36:9; Psalmii 89:15

În Vechiul Testament, slava lui Dumnezeu se referă la prezența Sa vizibilă în mijlocul poporului Său (Exodul 16:7; 24:16,17; Leviticul 9:23; Numeri 14:10). Prezența lui Dumnezeu este deseori asociată cu lumina sau cu strălucirea.

Scriptura ne spune că Isus este lumina care a venit în această lume ca să descopere slava lui Dumnezeu (Evrei 1:3; Ioan 1:6-9,14-18; 2 Corinteni 4:6). Gândește-te, de exemplu, la cum arăta Isus în momentul schimbării la față: „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2).

După cum soarele nu poate fi perceput decât datorită strălucirii luminii sale, tot așa și Dumnezeu este cunoscut prin Isus. Din perspectiva noastră, soarele este totuna cu lumina lui. În același fel, deoarece slava lui Dumnezeu este lumina însăși, nu există nicio diferență între Dumnezeu și Isus în ce privește natura și caracterul Lui, după cum nu există nicio diferență între lumină și strălucirea ei.

În Evrei ni se mai spune și că Isus este „întipărirea naturii Lui” (Evrei 1:3, NTR). Ideea din spatele metaforei este aceea că există o potrivire perfectă între Tatăl și Fiul în ce privește natura sau esența Lui. De remarcat că ființele umane poartă chipul lui Dumnezeu, dar nu și esența sau natura Lui (Geneza 1:26). Totuși, Fiul are aceeași natură cu Tatăl. Nu este de mirare că Isus a zis: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

De ce este o veste minunată faptul că Isus ne descoperă caracterul și slava Tatălui? Ce ne spune Isus despre cum este Tatăl?

Miercuri, 12 ianuarie Prin care a făcut universul

Cartea Evrei afirmă că Dumnezeu a creat lumea „prin” Isus și că Isus susține lumea prin Cuvântul Său plin de putere.

5. Cum se împacă afirmația Domnului din Vechiul Testament că El „singur” a creat lumea și că El este Domnul cu afirmațiile din Noul Testament care spun că Dumnezeu a creat universul „prin” Isus (Evrei 1:2,3)? Isaia 44:24; 45:18; Neemia 9:6

Unii cred că Isus a fost doar mijlocul prin care Dumnezeu a creat. Așa ceva nu este posibil. În primul rând, din perspectiva lui Pavel Isus este Domnul care a creat lumea; El nu a fost un ajutor. Evrei 1:10 ne spune că Isus este Domnul care a creat pământul și cerurile și Pavel aplică tot la El ceea ce Psalmii 102:25-27 spun despre Domnul (Iehova) în calitate de Creator. În al doilea rând, Evrei 2:10 ne spune că universul a fost creat „prin” Tatăl. („Prin care sunt toate” este o expresie aproape identică cu cea din Evrei 1:2 care I se aplică lui Isus). Tatăl a creat și Fiul a creat (Evrei 1:2,10; 2:10). Există o concordanță perfectă între Tatăl și Fiul în scop și în acțiune. Aceasta este o parte din taina Trinității. Isus a creat și Dumnezeu a creat, dar există un singur Creator, Dumnezeu - ceea ce implică faptul că Isus este Dumnezeu.

Mai departe, Evrei 4:13 arată că Isus este și Judecător. Autoritatea Lui de a domni și de a judeca derivă din faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile și susține universul (Isaia 44:24-28).

Evrei 1:3 și Coloseni 1:17 afirmă că și Isus susține universul. Această lucrare de susținere include probabil ideea de călăuzire sau de guvernare. Termenul grecesc *pheron* (sprijinire, purtare) este folosit pentru a descrie vântul care conduce o barcă (Faptele 27:15,17) sau pentru a-L descrie pe Dumnezeu care îi conduce pe profeți (2 Petru 1:21). Astfel, Isus nu doar ne-a creat, dar ne și susține, la propriu. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii, fiecare clipă a existenței noastre își au izvorul în Isus, temelia a tot ce a fost creat.

Citește Faptele 17:28. Ce ne spune despre Isus și despre puterea Lui? Apoi, gândește-te la implicațiile pe care le are faptul că același Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Ce ne învață adevărul acesta despre tăgăduirea de Sine a Domnului nostru?

Joi, 13 ianuarie „Astăzi Te-am născut”

Evrei 1:5 conține următoarele cuvinte pe care Tatăl I le-a adresat lui Isus: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Nu este o dovadă că Isus a fost creat de Dumnezeu cândva, în trecut, așa cum mulți cred?

6. Ce înseamnă că Isus a fost „născut” și când s-a întâmplat acest lucru? Evrei 1:5; Psalmii 2:7,8; 2 Samuel 7:12-14

„Nu este o naștere literală, ci o metaforă care amintește limbajul tehnic al adopțiilor, folosit în special la înscăunarea unui rege (vezi Psalmii 89:26-28; 2 Samuel 7:14). În ultimă instanță, ea se referă la Hristos, care, după înviere și înălțare, a fost înscăunat/instalat ca Preot-Rege în ceruri (Faptele 13:32,33; Evrei 1:5; 5:5). Expresia «astăzi Te-am născut» înseamnă, literal: «astăzi Ți-am devenit Tată». Acceptând să fie Mântuitor, «astăzi» Isus a preluat rolul de Fiu, un rol care are legătură doar cu noi, cu Pământul, cu planul de mântuire: astăzi ți-am devenit Tată, astăzi Mi-ai devenit Fiu, nu prin naștere, ci prin asumarea unui rol specific. Întregul context al Psalmului 2 încadrează acest «astăzi» nu în istoria universului, ci în istoria Pământului. [2:8] Istoric, versetul i se aplică lui Solomon, al cărui teritoriu a fost mai întins decât al oricărui alt rege al Israelului (vezi 72:8-11); în ultimă instanță, trimite la întinderea spirituală mondială a împărăției lui Hristos (Matei 24:14) și la faptul că, în final, El va stăpâni peste întreaga lume, care va fi moștenirea Lui (Isaia 9:6,7; 49:23; Daniel 7:13,14; Zaharia 9:9,10).” - *Biblia de studiu*: Psalmii 2:7,8; Casa Bibliei, 2014.

În Romani 1:3,4 și în Faptele 13:32,33 citim că Isus a fost făcut cunoscut ca Fiul lui Dumnezeu în mod public. Botezul Lui și schimbarea la față au fost ocazii când Dumnezeu L-a identificat și L-a declarat pe Isus ca Fiu al Său (Matei 3:17; 17:5). Totuși, potrivit Noului Testament, ceea ce a dovedit „cu putere” că Isus era Fiul lui Dumnezeu a fost faptul că El a fost înviat și a șezut la dreapta Tatălui.

De fapt, Evrei 7:3 spune că Isus nu are „nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții” (vezi Evrei 13:8), pentru că El este veșnic. Așadar, conceptul potrivit căruia Isus este „singurul Fiu” al lui Dumnezeu nu se referă la natura și la rolul lui Hristos în cadrul Dumnezeirii, ci la rolul Său în cadrul planului de mântuire. Prin întruparea Sa, Isus a împlinit făgăduințele legământului. „Nașterea” lui Isus se referă la începutul domniei Lui peste popoare, și nu la începutul existenței Lui, pentru că El existase dintotdeauna. Nu a fost niciun moment în care Isus să nu fi existat, fiindcă El este Dumnezeu.

Vineri, 14 ianuarie Un gând de încheiere

Venirea lui Isus pe pământ ca Fiu al lui Dumnezeu a împlinit simultan numeroase scopuri. În primul rând, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, Isus a venit ca să ni-L descopere pe Tatăl. Prin acțiunile și prin cuvintele Sale, El ne-a arătat cum este Tatăl cu adevărat și de ce putem să avem încredere în El.

Isus a mai venit și ca fiul făgăduit al lui David, al lui Avraam și al lui Adam, prin care Dumnezeu promisese să-l înfrângă pe vrăjmaș și să ia lumea în stăpânire. Astfel, Isus a venit ca să ia locul lui Adam în fruntea omenirii și să împlinească planul inițial pe care Dumnezeu îl avusese pentru oameni (Geneza 1:26-28; Psalmii 8:3-8).

„Cuvintele spuse lui Isus la Iordan - «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea» - cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Oricât am fi de păcătoși și de slabi, noi nu suntem aruncați ca fiind fără valoare. El ne-a primit «în Preaiubitul Lui» (Efeseni 1:6). Slava așezată asupra lui Hristos este o cheazășie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii - cum poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de legăturile cu el; dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. [...] Glasul care I-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.»” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 113.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Apocalipsa 11-17,

1. Ce s-a văzut în templul lui Dumnezeu din cer atunci când a fost deschis?
2. Cu ce animale semăna fiara care s-a ridicat din mare?
3. Ce imn intonau biruitorii fiarei?
4. Cine vor fi strânși la războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Străinii din mijlocul nostru”

5. Ce se întâmplă cu „pietrele aspre” în atelierul lui Dumnezeu?